

BIO FYSIK (om vandfindere)

Kilde: Ukendt

Vi er alle følsomme over for de fysiske kræfter omkring os, og det lader til at der findes metoder til at skærpe denne følsomhed. En af dem har været anvendt i mindst fem tusinde år. Basrelieffer fra det ældste Ægypten viser personer med en ejendommelig hovedbeklædning, der holder en gaffelgren ud for sig i strakt arm, og den kinesiske kejser Kwang Su holder et tilsvarende objekt på en statue fra 2200 f. Kr. Det lader til, at begge ledte efter vand.

Mange dyr har en fantastisk følsomhed over for vand og nogle, som elefanten, kan finde vand under jorden. Når det er tørke, gør elefanterne ofte samfundet en stor tjeneste ved at bruge stødtænderne og trampende fødder til at finde frem til skjulte vandkilder. Det er muligt, de kan lugte vandet sive op gennem jorden, eller at de har en ret elementær viden om, geologi, så de altid graver på det laveste punkt af en tør flodsengs yderkurve, hvor der størst sandsynlighed for at vandet samler sig.

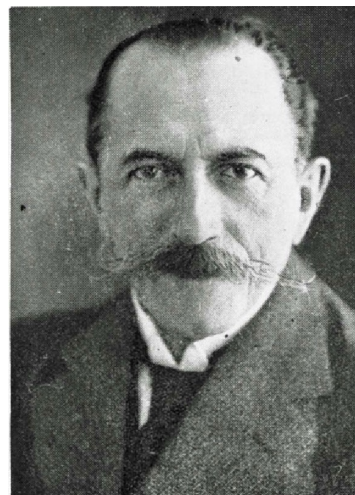
Men der er tilfælde, hvor ingen af disse løsninger er holdbare, og der står vi over for muligheden for, at en anden sans bliver udnyttet. Ligesom Jordens overflade er de to tredjedele af de fleste dyr vand. En af betingelserne for resonans er, at der er de samme, eller i hvert fald forenelige, strukturer hos sender og modtager, så hvis energien udsendes af et vandreservoir kunne det sandsynligvis finde respons i kroppen hos de fleste dyr. Vore hjerner er 80 procent vand, hvilket gør dem endnu mere flydende end blod, så resonansen finder måske sted der, men reaktionen synes at være mest fremtrædende i kroppens lange muskler.

Den klassiske metode til at vise vand består i at skære en gaffelgren af et skyggetræ såsom pil, hassel eller fersken og holde den ud foran kroppen parallelt med jorden. I denne stilling er armmusklerne udsat for en vis spænding. Man har hævdet, at når vandviseren nærmer sig vand går denne spænding på en eller anden måde ud i

kvisten og får den til at bevæge sig. Bevægelsesmønstrene afhænger stærkt af individet. Nogle siger, at et opadgående stød af kvisten viser den opadgående strøm af vandet og at drejningsmønstret viser dybde, men andre er helt uenige. Der er enorm variation mellem teknikken hos forskellige vandvisere. Blandt de instrumenter, der anvendes, er metalstænger, bøjler, hvalben, kobbertråd, spadserestokke, høtyve, bakelit strimler, kirurgsakse, penduler, og efter sigende endog en tysk pølse. For hvert vandfinderinstrument findes der lige så mange forskellige måder at holde det på og at fortolke dets bevægelser på. Der er kun én ting, der forhindrer hele dette forbløffende leben i at blive til en ren farce - vandfindere har overordentlig tit heldet med sig.

Hvert eneste stort vand- og rørledningsselskab i USA har ansat en vandfinder. Det canadiske landbrugsministerium har en permanent vandfinder. UNESCO har ansat en hollandsk vandfinder og geolog til at foretage officielle undersøgelser for sig. Teknikere fra den amerikanske første og tredje marinedivision i Vietnam er blevet optrænet til at bruge vandsøgere til at finde fælder og nedgravede mortargranater. Den tsekoslovakiske hær har et permanent korps af vandfindere i en særlig enhed. De geologiske institutter ved Moskvas og Leningrads universiteter har givet sig i kast med en omfattende undersøgelse af vandfindere — ikke for at finde ud af om teknikken virker, men for at finde ud af hvordan den virker. Det er tydeligt, at der er noget om sagen.

En alvorlig udforskning af kunsten at finde vand begyndte tilsyneladende i Frankrig i 1910. Den blev først og fremmest iværksat af Vicomte Henri de France, der udgav „Le sourcier moderne" og i 1933 også havde en del af ansvaret for oprettelsen af det britiske vandfinderselskab. Forskningen i begge lande opsummeres i to bøger, „The Divining Rod" '16 og „The Physics of the Divining Rod", '01 der er interessante, men tydeligt viser begrænsningerne

Le Vicomte Henri de France.

for små, private projekter. Da de er gennemført uden det rette overblik og bliver rapporteret på en dårlig måde, kan de fleste vestlige videnskabsmænd uden videre skyde hele sagen fra sig, men i Sovjetunionen bliver forskning i kunsten at finde vand nu støttet af staten, og det er der, de største fremskridt finder sted.

Denne forskning begyndte da en officiel kommission udpegede kendte geologer og hydrologer til at arbejde sammen med vandfindere fra den røde hær. Efter tusinder af prøver rapporterede kommissionen, at gaffelgrene både reagerede på underjordiske vandstrømme og på elektriske kabler med en kraft der blev målt så højt som 1.000 gram/centimeter. De fandt ud af, at lige meget hvor hurtigt en vandfinder gik eller hvor omhyggeligt han var beskyttet med stålplader eller blypanser, reagerede kvistene stadig. Rapporten meddelte også, at kvistene kun kunne bruges i to-tre dage og at man ikke kunne reparere en, der var brækket, uden at den blev mindre følsom. Ved nogle af forsøgene fandt man bly, zink og guld i en dybde af firs meter, og kommissionen kom til den konklusion, at man med fordel kunne bruge vandfinderkunsten til at lokalisere underjordiske elektriske kabler, rør, beskadigede steder på kabelnet, mineraler og vand. De foreslog, at man afskaffede det gamle russiske ord, der betyder „tryllestav" og anvender det sikre, nye, af mystificerede navn „den biofysiske effektmetode".

I 1966 ledede en mineralog fra Leningrad, Nikolaj Sotjevanov, en ekspedition til Kirghizistan ved den sovjetisk-kinesiske grænse. De begyndte med en undersøgelse fra en flyvemaskine, der var forsynet med et magnetometer af den

slags, mineselskaber bruger til at finde metaller fra luften. Inde i flyvemaskinen stod Sotjevanov og flere andre „teknikere" med pilekviste parat. Da de fløj over floden Chu fandt de, at de store vandmængder midt i floden ikke havde nogen virkning, men at de alle kunne føle et tryk i kvistene i nærheden af bredderne på begge sider. Forsøg i andre dele af verden har vist lignende resultater, og det synes at være således, at vand ikke påvirker mennesker mest, der hvor store masser bevæger sig frem med stor fart, men der hvor vandet gnider mod Jord, især der hvor den overflade af jord, der er i kontakt med vandet, er stor, som tilfældet er i jord, der er mættet af vand, der siver langsomt frem gennem småbitte årer. Da Sotjevanov fløj hen over kendte mineralressourcer kunne han mærke tydelige reaktioner, og under followup forsøg nede på jorden fandt hans hold en blyåre, der kun var otte centimeter tyk, i en dybde af næsten ethundredeogfemoghalvfjerds meter.

Når de stod over for større aflejringer i nærheden af overfladen, oplevede de, at kvistene blev revet helt ud af hænderne på dem, så Sotjevanov konstruerede et nyt stål instrument, der kunne rotere frit. Det er et U-formet instrument med rullelejhåndtag, der er omkring tres centimeter fra hinanden ude ved enden, og en tyve centimeter sløjfe, der er snoet ind i midten af kurven. Han hævder, at det antal gange U'et roterer, viser den underjordiske aflejrings dybde og størrelse, og han har konstrueret et automatisk optagelsesapparat, der fastgøres til instrumentet og opnoterer hvad der sker med det. Ved store undersøgelser med hundreder af deltagere har man tegnet sådanne profiler af hele landområder. En sådan undersøgelse blev foretaget den 21. oktober 1966 i et område i nærheden af Alma-Ata, hvor tre millioner kubikmeter klippe skulle sprænges bort som led i et byggeprojekt. Holdet dækkede dette område umiddelbart før eksplosionen og vendte tilbage bagefter for at foretage en anden undersøgelse. Deres instrumenter vidnede om enorme forskelle i de underjordiske mønstre, og i de fire timer efter eksplosionen mens de indtegnede den, blev profilens form ved med at forandre sig. Omsider faldt den til ro, og da seismograferne viste, at rystelserne var ophørt, havde vandfinderne også fundet, at mønstret næsten var det samme igen som det havde været før eksplosionen. De små forskelle mellem „før"- og „efter"-mønstrene viste sig ved senere udgravning at skyldes underjordiske brudlinjer, der var forårsaget af eksplosionen.

Sotjevanov gennemførte undersøgelser i området hvor vandfinderne sad inde i køretøjer, der bevægede sig frem, og havde forbundet deres instrumenter med kardanaxler!. Han fandt, at instrumenterne stadig reagerede, men at de drejede færre gange rundt, når man kom op på større hastighed. At der overhovedet var tale om nogen reaktion inde i et metal-køretøj synes at vidne om, at den medvirkende energi ikke er elektrisk, og ethvert forsøg på at forstærke de signaler, der kommer ind, ved at sætte lange antenner til vandfindernes håndled har hidindtil kun formindsket reaktionen. Kraftige magneter, der blev spændt fast til ryggen af vandfinderne, havde ingen virkning, mens læderhandsker dræbte reaktionen totalt. Grupper af vandfindere, der blev forbundet med hinanden, havde ikke nogen kumulativ effekt, men når en erfaren vandfinder rørte ved en udenforstående hånd, blev kvisten levende i novicens hænder.

Eksperimenter i alle lande viser, at hvad vandfinderkræften end består i, kan den ikke indvirke på kvisten alene. Et levende væsen skal fungere som „mellemand". Den hollandske geolog Solo Tromp har påvist, at vandfindere er usædvanligt følsomme over for jordens magnetfelt og reagerer på ændringer af feltet, der kan verificeres med magnetometre. Han har også opdaget, at en god vandfinder kan spore et kunstigt felt på kun en tohundrededel af jordens felts styrke, og at han kan bruge sin kvist til at vise dets størrelse i et laboratorium. Vandfindere, der blev undersøgt i Laboratoire de Physique i Paris kunne sige, om en elektrisk

strøm var sluttet eller ej, simpelt hen ved at gå forbi en spole i en afstand af en meter med kvistene holdt frem. Ved Halles universitet har man opdaget, at vandfindere får forøget blodtryk og pulshastighed inden for nogle felter. De sovjetiske videnskabsmænd inddeler alle mennesker i fire hovedgrupper efter hvordan pilekvisten „ser" dem. Kvisten bliver tiltrukket af den første gruppe, der blandt andre omfatter alle kvinder (der har 40 procent større held med at finde vand end mænd). Gruppe to består af mænd, der frastøder kvisten totalt, mens personerne i de to sidste grupper frastøder kvisten fra henholdsvis skuldrene og livet. Polaritetskort over menneskelegemet, som Tromp har udarbejdet med en elektrokardiograf, støtter denne inddeling.

Vandfinderfelter, felter hvor vandfinderne får stærke reaktioner, er blevet bekræftet af proton-magnetometre, der er følsomme nok til at måle magnetfeltet i et atom. Eksperimenter med disse naturligt eksisterende felter har givet interessante resultater. Mus der blev anbragt i et stort aflukke, der lå halvt i og halvt uden for en vandfinderzone, nægtede at sove inde i feltet. Agurker, selleri, løg, majs, ligusterhække og asketræer kan næsten overhovedet ikke gro, hvis de bliver plantet i Jorden over en vandfinderzone. Det siges, at myrer altid bygger deres tuer lige i en zone, og at bier sværmer i grenene over et sådant felt. Man har også ment, at gigtpatienter bliver udsat for muskelkramper og smerter i leddene i et felt, der er fremkaldt af vand, og at stærke vandfinderzoner af enhver art har en dårlig indvirkning på menneskers helbred. Vandfindertilitteraturen er fuld af episoder med „giftige stråler" og „skadelig stråling" der kan minimeres ved at flytte en stol eller en seng fra den ramte zone, eller ved at anbringe komplicerede kobberspoler inde i feltet for at „neutralisere" der. Det er meget vanskeligt at bedømme disse rapporter objektivt og finde frem til, hvor stor en rolle suggestion har spillet i de påståede tilfælde af helbredelse, men det er en kendsgerning, at når man tager et elektrokardiogram selv af en ikke vandfinders krop, kan man se en forskel i potentiel, når personen bevæger sig ind i en vandfinderzone.

Litteraturen er også fuld af beretninger om vandfindere, der har fundet forsvundne personer, forbrydere og lig ved at følge et „sensibiliseret" instruments anvisninger. Det er som regel et pendul med en hul linse, der indeholder noget der har tilhørt den eftersøgte person, eller et pendul der er blevet „indstillet" ved at blive holdt hen over et forsøgsobjekt for at finde ud af, hvor lang tråden skal være for at fremkalde den rette reaktion. Der har været mange berømte og publicerede tilfælde, hvor denne teknik er blevet anvendt med held, hvoraf de mest imponerende er de, hvor vandfinderen ikke arbejder i marken men med et kort i stor skala over et ukendt område. Så vidt det er muligt al bedømme, ud fra optegnelser der sjældent er videnskabelige, om begivenheder, der ifølge selve deres natur ikke kan gentages, virker metoden. Når man ved noget om formens indflydelse på frekvensen, er det muligt at tænke sig til, at todimensionelle former på kort eller fotografier har egenskaber tilfælles med virkelige genstande, men man stejler uvilkårligt ved tanken.

Denne teknik med at bruge et pendul til at samle oplysninger om ikke bare et objekts opholdssted, men også dets karakter, er blevet kaldt „radiæstesi" - hvilket betyder følsomhed over for stråling. Den anvendes blandt andet til kønsbestemmelse. Japanerne har altid været eksperter i den vanskelige kunst at bestemme daggamle kyllingers køn, men nu kan de gøre det allerede før æggene bliver udklækket uden at bruge andet end en perle i enden af et stykke silketråd. Æggene glider forbi eksperten på et samlebånd med den lange akse liggende nord-syd. Tråden holdes ind over samlebåndet og svinger frem og tilbage i samme akse, hvis ægget er sterilt, drejer rundt. med uret hvis det er en hanekylling, og mod uret hvis det er en hønekyling. Fabrikkerne hævder, at deres system virker i 99 procent af tilfældene. Der er udøvere af denne kunst i England, der tilsyneladende kan kønsbestemme mennesker på samme måde blot ved at få en dråbe blod eller spyt på et stykke træpapir. De er flere gange blevet anvendt af politiets retsmedicinske laboratorier under mordundersøgelser.

Det er meget let at sige, sådan som vandviserne gør; „Alt stof udsender en stråle, og menneskekroppen fungerer omtrent som en radiomodtager og opfanger denne stråle, Men sådanne nemme forklaringer siger ikke noget som helst om processen eller om den biologi, der er involveret. Slutsummen af konkret viden om vandfinderkunsten er tilsyneladende følgende; Vand skaber, gennem friktion mod jorden, et felt der kan have elektromagnetiske egenskaber. Gummi og læder isolerer mod dette felt, mens metaller tilsyneladende ikke har nogen

effekt. Metaller udviser selv en feltvirkning, måske gennem deres position inden for jordens magnetfelt. De felter, der skabes eller modificeres af uorganiske objekter, kan fornemmes af visse dyr og mennesker. En ubevidst følsomhed over for disse felter kan gøres synlig ved, at man anvender en genstand som en kvist eller et pendul som synlig indikator for feltets styrke og retning.

Menneskeheden har brugt vandviserteknik så lang tid, at vi måske vil finde, at dyrene kan gøre det samme. Antiloper og vildsvin har buede horn og stødtænder, der i form minder om den traditionelle gaffelgren, og begge disse dyrearter har stort held med at finde skjulte vandressourcer. Kan det tænkes, at deres indbyggede pilekviste hjælper på en eller anden måde? De bedste menneskelige vandvisere kan arbejde med deres bare hænder, så det er muligt at selv dyr uden antenner kan navigere på denne måde. Så vidt jeg ved er der ikke nogen, der har studeret fugletræk, der nogen sinde har overvejet denne mulighed. Hvis pilekvisten fungerer i hænderne på et menneske, hvordan fungerer den så, når den sidder fast på et træ? Et træs rødder er positivt geotropiske - de vokser direkte ned mod tyngdekraftkilden - men de søger også frem til vandressourcer. Gør de det gennem en vandviserteknik?

Opdagelsen af at dyr er følsomme overfor vandviserfeltet og reagerer stærkt på det kan ikke overraske nogen, der har set et vildt pattedyr lægge sig til at sove. Valget af hvileplads skal naturligvis træffes meget omhyggeligt, så det får den bedste varme og ly og er i sikkerhed mod rovdyr, men ofte vælger et dyr et sted, der forekommer langt mindre tiltrækkende i disse henseender end et andet, der kun er et kort stykke derfra. Tamme hunde og katte viser samme adfærd, og deres ejere ved udmærket, at det ikke kan nytte noget at træffe en beslutning på dyrets vegne - de bliver nødt til at vente, til dyret vælger sit eget sted og så anbringe dets kurv der. Der er nogle steder, hvor et dyr ikke vil lægge sig under nogen omstændigheder. At mennesker har lignende evner fremgår af Carlos Castanedas beretning i hans nye bog om yaquiernes tro, der er den mest levende og spændende etnografiske bog, jeg nogen sinde har læst. Trolldanden

Don Juan har fortalt Castaneda, at der er et sted på verandaen foran hans hus, der er enestående, og hvor han kan føle sig lykkelig og stærk, men at han selv må finde det. Castaneda prøver sig frem i timevis og sætter sig alle vegne efter hinanden og ruller endda rundt på gulvet, men der sker ikke noget før han indstiller blikket på et punkt lige foran sig, og hele verden set gennem øjenkrogene bliver gulgrøn.

Så blev jeg pludselig, på et punkt i nærheden af midten af gulvet, klar over endnu en farveforandring. Et sted ude til højre, stadig i udkanten af mit synsfelt, blev den gulgrønne farve dybt lilla. Jeg koncentrerede opmærksomheden om den. Den lilla farve falmede og blev en bleg, men stadig lysende farve der holdt sig uændret i den tid jeg koncentrerede opmærksomheden om den." Han bestemte sig til at lægge sig ned på dette sted, men „jeg følte en usædvanlig nervøsitet. Det var nærmest som en fysisk fornemmelse af, at noget skubbede op mod min mave. Jeg sprang op og tilbage i én bevægelse. Hårene rejste sig i nakken. Mine ben var blevet let buede, kroppen var foroverbøjet og armene stak stift ud frem for mig med fingrene krummet som klør. Jeg bemærkede min ejendommelige stilling, og min frygt voksede. Jeg gik uvilkårligt tilbage og ... sank sammen på gulvet." Han havde fundet sit punkt.

I 1963 blev en 12-årig sydafrikansk dreng ved navn Pieter van Jaarsveld verdensberømt som „drengen med røntgenblikket“, fordi han var i stand til at finde vand, der var skjult dybt nede under jorden. Han brugte ikke nogen form for pilekvist, men hævdede, at han kunne se vandet „flimrende som grønt månelys“ under jordens overflade. Pieter blev meget overrasket over at høre, at andre mennesker ikke kunne se det lige så godt. Jeg tror at flere af os snart vil begynde ligesom han at se tingene som de virkelig er, efterhånden som det begynder at gå op for os, at naturen og de fem, klassiske sanser kun er en lille del af Overnaturens sande magi.

Indmeldelse via hjemmeside: www.mj-danmark.dk

- Medlemskontingent: 150,- kr. pr. husstand
 - For pensionister: 100,- kr.
- Opmålinger i private hjem: Efter opgavens art. men normalt 500.- kr. + kørsel
 - Firmaopmålinger: På tilbud efter efter opgavens art.
 - Foredrag: Aftales med foredragsholder
 - Blade: Gratis til medlemmer
- Blade: Printet ud på papir + forsendelse 60.- kroner for et år

Spar Nord Bank A/S
Reg. Nr.: 9236
Konto nr.: 4568047600